

men da jeg her slutter mig til Flertallet, skal jeg ikke nærmere komme ind paa de af Mindretallet stillede Forslag.

Dernæst kommer vi til § 13, som er et af Hovedpunkterne, og som jeg har omtalt i mine indledende Bemærkninger og derfor ikke skal udtale mig nærmere om her. Hvad angaar det af Mindretallet under Nr. 2 stillede Ændringsforslag Nr. 18 til § 14 — der er jo stillet adskillige Ændringsforslag til denne Paragraf —, skal jeg give det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) Ret i, at det vistnok er overflødig med de tre sidste Afsnit af Ændringsforslaget, fordi de i alt væsentligt siger det samme som Lovforslaget. Det eneste, som maa undtages, er trediesidste Linie, hvor der i Lovforslaget staar efter Parentesen: „eller lovhjemlede Ferie“. Naar det foreslaas, at disse Ord skal gaa ud, er det selvfølgelig ikke for at foretage en Realitetsforandring — det forudsætter jeg da —, men det er udelukkende, fordi den lovbestemte Ferie efter samme Mindretals Forslag bliver forandret til ikke at behøve at være en sammenhængende Række af Dage, men til ogsaa at kunne være enkelte Dage. Og i øvrigt er det noget, som følger af sig selv, at man selvfølgelig ikke trækker af i Lønnen, naar man giver Ferie. Skulde dette være Mening, forandrer det naturligvis min Stilling. I første Punktum ligger der en Realitetsændring angaaende Udbetaling af Tyendets Løn. Lovforslaget gaar ud paa, at bortset fra Forhold, hvor Tjenestetiden kun er en Maaned, skal der altid være to Maaneders Løn i Restance. Ændringsforslaget under Nr. 18 forandrer dette til, at det skal være et halvt Aars Løn, og Ændringsforslaget under Nr. 19, der stilles af et andet Mindretal, foreslaar, at det kun skal være en Maanedes Løn. I saa Henseende maa jeg holde paa Lovforslagets Regel. Det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) fremhævede, at Ændringsforslaget var stillet alene i Tyendets Interesse, fordi man skulde opelske Sparsommelighed hos Tyendet. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er udmærket godt at opelske Sparsommeligheden, men jeg ved ikke, hvorfor vi skal drage Tyendet særlig frem i denne Retning. Vi kunde vist alle have godt af en saadan Regel, men vi vilde maaske modsætte os det, hvis der gaves Lovbestemmelser, som fastsatte, at vi skulde staa i Restance i nogen Tid med vor Gage eller lignende. Det kan være godt nok med Moralen paa dette Punkt, men jeg tror ikke, at vi skal lade den fremtræde i Lov. Parterne kan jo ved-

tage noget andet i Kontrakten, og de har der deres fulde Frihed.

Fremdeles er der Ændringsforslag Nr. 22, som gaar ud paa, at § 14, andet, tredje og fjerde Stykke udgaar. Med Hensyn til dette Ændringsforslag bemærkede det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen), at han ansaa de anførte Bestemmelser for overflødige. Dette er dog ikke Tilfældet, for saa vidt angaar § 14, tredje Stykke, for der gives der en Regel, som netop kan være vejledende for de Tilfælde, hvor der ikke er truffet nogen udtrykkelig Bestemmelse om Fordelingen af Lønnen for Sommerhalvaaret og Lønnen for dets tre sidste Maaneder. Det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) fremhævede, at der burde gives fri Selvbestemmelsesret, saa at Parterne kunde vedtage, hvad de vilde. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, men det kan de ogsaa efter Lovforslaget. Hvis det ærede Medlem vil se efter, begynder Lovforslagets § 14, tredje Stykke, med disse Ord: „Er anden Aftale ej truffet“, og kun for dette Tilfælde gælder Regelen.

Til § 15 er der stillet to Ændringsforslag. Det ene gaar ud paa, at det Beløb, som Husbonden er forpligtet til at holde Tyendets Ejendele assurerede for, skulde forhøjes fra Lovforslagets 200 Kr. til 300 Kr., og det andet foreslaar det forhøjet til 1,000 Kr. Den sidste Sum anser jeg ubetinget for at være for høj, men om man ændrer Summen fra 200 til 300 Kr., vil være af mindre Betydning. Det ærede Medlem fra Faaborg udtalte med Hensyn til denne Paragraf, at han foretrak at gaa op til 300 Kr., „selvfølgelig under den Forudsætning, at Tyendet har Ejendele for 300 Kr.“, men det kan man ikke gaa ud fra som en Selvfølge, thi Husbonden assurerer vel for et bestemt Beløb for alt det Tyende, han paa det paagældende Tidspunkt har, og han specificerer ikke for det enkelte Tyendes Vedkommende. Ændringsforslaget under Nr. 25 til samme Paragraf gaar ud paa, at Husbonden kunde frigøre sig for denne Forpligtelse til at holde Tyendets Ejendele assurerede, naar han kan bevise at have opfordret Tyendet til selv at lade sine Ejendele forsikre. Dette Ændringsforslag tror jeg ikke gaar igennem, det burde bortfalde, thi det vil føre til evige Stridigheder. Vi ved alle, at man ikke i et saadant Forhold vil tage noget skriftligt Bevis, Husbonden skriver ikke til Tyendet og faar skriftlig Anerkendelse tilbage, Afgørelsen vil ske ved mundtlig Udtalelse, og